

Cesar Franc Jožef in ribičev sin.

Ko je naš presvetli cesar 1852. leta potoval po Ogrskem, povsod je bil sprejet z velikim veseljem in navdušenostjo. Vsi tedanji časopisi so to potovanje našega cesarja prav obširno popisovali. Mej drugimi stvarmi so časopisi tudi naslednjo dogodbo pripovedovali:

Necega dne je solnce posebno vroče pripekalo. Cesar se je ravno po Dunavu peljal. Želel je iti v bližnjo kopališče, da bi se kopal in malo ohladil. Zato ukaže ladijo h kraju zapeljati. Blizu kopališča je bil prijazen zelen log, v katerem so ptičice prijetno ščebetale.

Cesar prisedeši iz kopališča, stopi v siromašno kôčo, ki je blizu kopališča stala. V koči ni bilo žive duše, le mlad deček — ribičev sin je stal v kotu in se jokal. Cesar stopi k dečku in ga prijazno vpraša, kaj mu je, da se joka? „Oh, gospod!“ reče deček, „moj oče so šli dva dni cesarju naproti in mene so samega doma pustili; jaz tedaj cesarja videl ne bom!“ Tako reče deček in se še bolj joka.

Zdaj reče cesar jednemu svojih spremljevalcev, da naj gre na ladijo in prinese šest novih tolarjev, kar se je takôj zgodilo. Cesar podari tolarje dečku in mu reče: „Na, vzemi v dar in se ne jokaj; tukaj pred seboj vidiš svojega cesarja, katerega tvoj oče znabiti ne bodo videli.“ — Deček od veselja na koleni pade in cesarju nogo poljubi. Všeč je bilo cesarju, da je bil ubožni deček tako vesel in se je tako lepo obnašal.

I. T.

Ljubezen do matere.

Dne 18. februarja 1853. leta se je na Dunaji zgodila velika hudobija, ki je osupnila vse avstrijske narode. Ob pol jedne ure popoldne se gré naš cesar izprehajati. Nek krojaški pomagač, Jánoš Libeny iz Stolnega Beligrada na Ogrskem domá, napade cesarja z velicim kuhinjskim nožem, katerega sune cesarju v zatilnik. Na veliko srečo je bila rana lahka. Rešila je cesarja zapona na njegovem ovratniku. Cesarjev adjutant in okrog stoječi ljudje priskočijo cesarju na pomoč, rešijo ga, a mladega hudobneža zgrabijo in izročé sodniji. Sam Bog je cesarja varoval, da oster nožev konec ni segel pre-globoko. Glas o tej strašnej hudobiji raznesel se je hitro po vsej monarhiji.

In glejte! V tej velikej nesreči in nevarnosti naš presvetli cesar ni pozabil svoje matere. Na misel mu pride, kako se bodo dobra mati ustrašili, ko izvedó to žalostno novico. Zato se obrne k ljudém, ki so mu stregli, in reče: „Oh, prosim, le moje matere mi ne ustrašite!“

Glejte otroci, tako naš svetli cesar, Franc Jožef, svoje starše ljubi. Mati mu je bila prva misel v največjej nesreči, ki ga je zadela. Zato pa tudi ljubi Bog očitno varuje in blagruje habsburško hišo in lepo je zapel nemški pesnik Halm o tej priložnosti, ki pravi mej drugim:

Denn Gott vergisst nicht hier, noch dort

Dem guten Sohn das gute Wort,

Das gute Wort der Liebe, treu und schlicht:

„Erschreckt nur meine Mutter nicht!“

I. T.